

miní tím právě jen různá samostatná společenstva, za jaká nelze pokládati pobočku téhož družstva. Nutným důsledkem toho, co bylo uvedeno, jest, že přináleželi-li společenstvo ke svazu k revisi oprávněnému, zapsanému v seznamu vrchního zemského soudu, v jehož obvodě je sídlo jeho hlavního závodu, mají revise, vykonané tímto svazem v závodech pobočných, ať jest sídlo jejich kdekoliv, jen když v území tom platí zákon ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák. — plnou účinnost revise zákonné ve smyslu Šu 1 a 2 první odstavce citovaného zákona, byť i svaz nebyl současně zapsán v seznamu vrchního zemského soudu, v jehož obvodě je sídlo pobočného závodu.

Čís. 4665.

Odložení exekučního řízení na 60 dnů od zahájení vyrovnávacího řízení na jmění dlužníka staví běh jednorocní lhůty Šu 256, odstavec druhý ex. ř.

Nestačí, že v jednorocní lhůtě Šu 256, odstavec druhý ex. ř. bylo pokračováno v prodejovém řízení k návrhu jiného věřitele.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R II 36/25.)

Ve prospěch vymáhající věitelky byla vykonána exekuce zabavením svršků dlužnice dne 22. března 1923; v prodejovém řízení bylo pak řádně pokračováno až do stanovení dražebního roku ze dne 12. června 1923, dražba však nebyla provedena, jelikož bylo usnesením ze dne 8. června 1923 proti povinné straně zahájeno vyrovnávací řízení a prodeje v běhu se nacházející byly odloženy na 60 dnů. Návrhu, došlému na soud dne 4. září 1924, by bylo v exekuci pokračováno, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d zamítl návrh, maje za to, že zástavní právo zaniklo, ježto pokračování v exekuci nebylo navrženo před 22. květnem 1924 (jednorocní lhůta prodloužená o 60 dní, na něž bylo prodejové řízení ve vyrovnacím řízení odloženo).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající věitelka nabyla exekučního zástavního práva k movitým věcem, seznamenáným v zájemních protokolech dnem 22. března 1923 (§§ 253 a 257 ex. ř.). Dle Šu 256 odstavec druhý ex. ř. zaniká takovéto exekuční právo zástavní uplynutím jednorocní doby, nebyl-li v tomto mezidobí učiněn návrh na prodej a nebylo-li v prodejovém řízení náležitě pokračováno. O tento případ tu jde, ježto vymáhající věitelce byl k jejímu návrhu povolen prodej zabavených svršků současně se zájmem a uschováním již usnesením ze dne 14. března 1923. Jednorocní lhůta ve smyslu Šu 256 odstavec druhý ex. ř. počala tedy běžeti od 22. března 1923, byla však, jak zjištěno rekursním soudem, usnesením ze dne 8. června 1923 povolujícím vyrovnávací řízení, na 60 dnů podle Šu 11 odstavec druhý vyr. ř. stavěna, takže skončila až dnem 21. května 1924. Chtěla-li tedy vymáhající věitelka zabrániti zániku

svého zástavního práva, bylo její věci, by včas, t. j. před 21. květnem 1924 učinila návrh na pokračování v řízení prodejovém, což však opomenula a tím zástavního svého práva pozbyla (§ 256 odstavec druhý ex. ř.), Mylným jest její náhled, že, když bylo v době od 21. května 1924 k návrhu jiného vymáhajícího věřitele pokračování v prodejovém řízení povoleno, že se tak stalo i na prospěch její vykonatelné pohledávky, neboť zákon výslovně vyžaduje, by každý jednotlivý zástavní věřitel své zástavní právo v jednorroční lhůtě realizoval řízením prodejovým, t. j. by v této lhůtě učinil sám návrh na povolení prodeje a v prodejovém řízení řádně pokračoval. Učinila-li vymáhající věřitelka návrh na pokračování v řízení prodejovém až 4. září 1924, byl návrh právem rekursním soudem zamítnut, poněvadž v této době neměla již zástavního práva k movitým věcem, jichž prodeje se návrhem domáhala.

Čís. 4666.

Obnova drobných zemědělských pachtů.

Předpisu Šu 10 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n., jest užití teprve tehdy, byla-li obnova pachtu povolena, nikoliv však, jedná-li se teprve o to, má-li býti povolena.

Při povolení obnovy má liknavost pachtýře v placení význam jen tehdy, byl-li s placením v prodlení již v době žádosti za obnovu a byl-li již tehdy o placení upomenut (§ 1118 obč. zák.). Lhůta čl. I. zák. čís. sb. 204/24 jest lhůtou propadnou.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R II 37/25.)

Soud první stolice vyhověl námitkám propachtovavší obce a zamítl návrh pachtýřův na obnovu pachtu, ježto byl pachtýř v prodlení s placením pachtovného za léta 1923 a 1924. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by, doplně řádně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Nižší stolice mají za to, že zde dopadá § 10 cit. zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n. Ale ten stanoví, že propachtovatel jest oprávněn od obnoveného pachtu ustoupiti, je-li pachtýř s placením pachtovného déle než 3 měsíce v prodlení, a dopadal by na stěžovatele tedy teprve tehdy, kdyby mu obnova byla povolena, ale nedopadá naň, když se teprve o to jedná, má-li mu býti povolena. Úmysl zákona v předpisu tom je, by propachtovatel, proti jehož vůli na základě zákonného dobrodiní pachtýř se obnovy pachtu domohl, nemusil s ním aspoň o pachtovné míti neshody, nýbrž aby pachtýře toto nebezpečí nutilo k dochvilnosti v placení. Před povolením obnovy tedy cit. § 10 vůbec nemá místa a netřeba tedy zde se vůbec obíratí otázkou, zda uplatňován býti může nárok z Šu toho jen pořadem řízení sporného. Pokud jde o otázku, jaký vliv má na povolení obnovy, správněji řečeno na nárok na obnovu, ještě nenastalou, posavadní liknavost pachtýřova